

лутерканъ), т. е. втората половина на думата е същата, както въ титлата Вули Тарканъ. А послѣдната дума, види се, означава велий (велики) тарканъ. Ние са не земаме да обяснимъ произхождението на думата „тарканъ“. Да предположимъ, че тя и наистина принадлежи на восточните езици; но и въ тоя случай това не е доказателство за финското произхождение на българите. Известно е, че титлите най-лесно са заематъ отъ чуждите народи (нема нашите титли царь, императоръ, графъ и др. т. съ славянско произхождение?). Освѣнъ това и самата дума „тарканъ“ отъ никого още не е обяснена филологически изъ финските езици; а че въ нея са заключава, спорѣдъ тълкованието на Шафарика, думата *ханъ*, то и това тълкование е произволно; освѣнъ това, намъ е неизвѣстна титлата ханъ у собственно финските народи. А думите на *канъ*, *ханъ* и *ганъ* са срѣщатъ въ сичите езици. За примѣръ ще да укажа на персидскиятъ полководецъ Нахорагана въ VI вѣкъ и на византийскиятъ патриций Теодорокана въ X столѣтие. Послѣдователите на тюрко-финската теория считатъ хазаро-аварската титла каганъ или хаганъ за тождествена съ татарскиятъ ханъ; но тая еднаквостъ е гадателна. Ние мислиме, че титлата каганъ, която по-рано отъ другите народи са срѣща у кавказските, най-напредъ е принадлежала не на туранската, а на иранската група. Въобще филологията при обяснението подобни думи доволно чѣсто доказва своятъ произволъ и своята несжстоателностъ въ рѣшението на историко-филологическите